

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LA GERRA MULTIPLICADORA

En Ramonet, una nit d'hivern acollí un pobre a casa seva,

el qual era un Màgic poderós i per premiar-lo donà a una gerra la facultat

de multiplicar indefinidament tot allò que hom hi posés. Un veí envejós

se n'assabentà i quan en Ramonet era fora de casa

li robà la gerra i la instal·là al seu soterrani.

El lladre explicà al seu pare les propietats de la gerra meravellosa,

i el pare, tafaner, s'abocà tant per mirar-la, que hi va caure a dins.

El seu fill cuità a treure'l, però amb gran sorpresa veié

sortir de la gerra innumerables pares que es barallaven per afirmar cadascú la seva personalitat. I sempre en quedava un dintre la gerra!

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

El gos d'en Pau, tot era fer viatges de darrera l'hort a dins la casa, com volent fer entendre que el seguissin. Tanta insistència desplega, que a la fi el taujanàs d'en Pau es decidí a mobilitzar la seva còrpora. S'aixecà, tot recant-li, de la cadira on seia a la vora del foc i posant-se la bufanda al coll sortí darrera el Clapat. El Clapat, re-

menant la cua cofoi de veure's atès, es dirigí a l'hort i s'aturà davant d'un farcell que de primer cop d'ull no es distingia, amagat com era sota l'ufanosa protecció dels pàmols de carbassera. En Pau vacillà abans d'ajupir-se, però finalment la suplicant mirada del Clapat l'obligà a fer-ho i escorcollar.

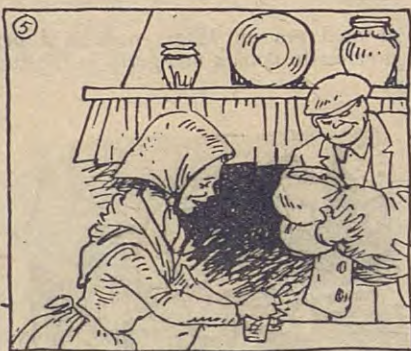

—Un infant...! exclamà en Pau. I amb les seves manasses matusseres d'una grapada s'apoderà del farcell i el duqué cap a dins tot enriolat.—¿Qui et fa pessigolles? li preguntà la dona en sentir-lo entrar.—Goita...! què ens han dut els Reis...! i la Llúcia pogué contemplar una carona lluenta i vermella com una pometa.—Ai mare...! aques-

ta sí que és bona...! ¿i d'on l'has tret? —féu la dona tota sobtada.—El Clapat me n'ha fet adonar... saps...? allà en mig de les carbasseres, sota el cirerer gros.

—¿I què en farem ara...? digué la dona al capdavant d'una estona de silenci, mentre examinava la criatura

cercant-li una semblança.—N'hem de donar part al jutge—féu en Pau—i al senyor rector, per a batejar-lo... i... i... ja veurem.

La dona preparà un xic de llet amb aigua tèbia i l'acostà als llavis del tendre infantó, que després d'una estona de plorar, obtenia el premi del seu es-

forç. Un cop ben acondicionat, voltats d'una colla de veïnes que atentes al que passa a casa d'altri havien acudit sorpreses de sentir plors infantils a casa en Pau Calçasses, anaren a casa del jutge...

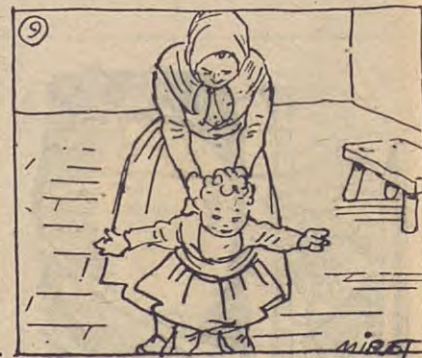
Resultat: que en Pau i la Llúcia eren feliços amb aquell eixerit fill de la

carbassera, que feia quinze dies havien batejat amb el nom de Segimon, per ésser-li padrí el jutge que així s'anomenava. Les xerrameques del veïnat i de tot el poble s'havien apaïvat un cop la novetat havia perdut nous detalls i tothom s'acostumà a veure en Pau, alt com l'apòstol que el patroci-

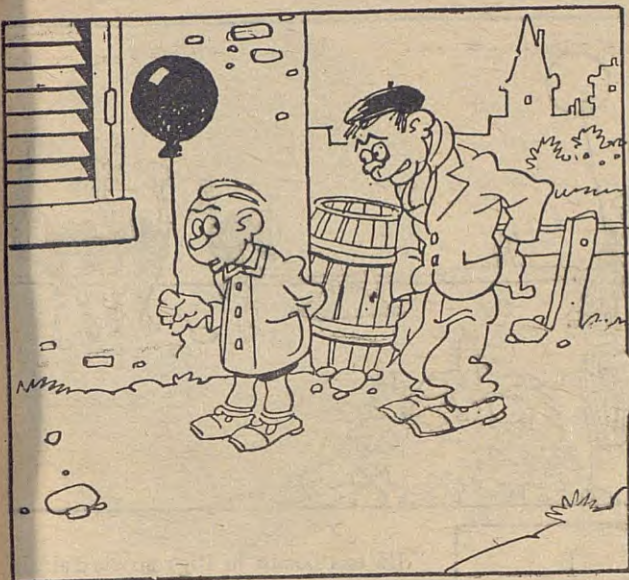
nava, passejar en braços aquell angelet caigut del cel en mig d'un hort de carbasses, sota un cirerer. La Llúcia no sabia com fer-s'ho per atendre el nou vingut, com a un hoste illustre que per ella era. Quan l'infant a l'època de posar les primeres dentetes arplegava una febrada aparatosa, hau-

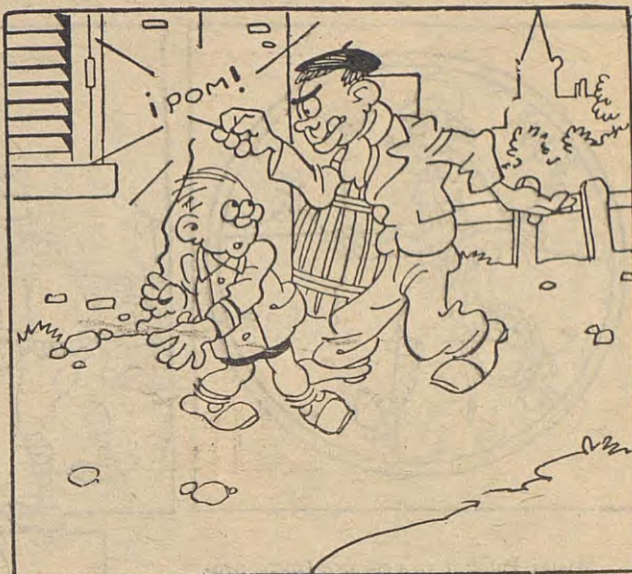
ríeu vist la Llúcia com tota inquieta anava a cercar el senyor metge, i en Pau, amb més bona voluntat (que era molta) que no pas trassa (que era molt poca) secundava la Llúcia en cuidar la criatura que anava fent-se grandeta. Quan Segimon començà a caminar i a

(Seguirà.)

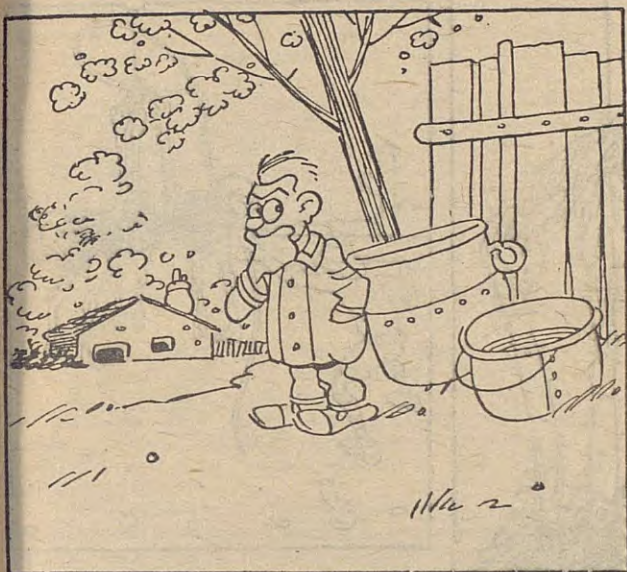
UNA BOMBA EXPLOSIVA

Al nano un globus li han dat

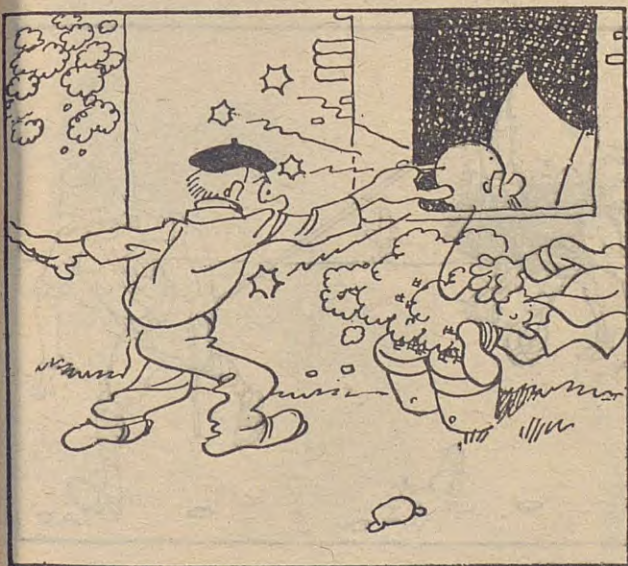
i el ganàpia l'ha punxat.

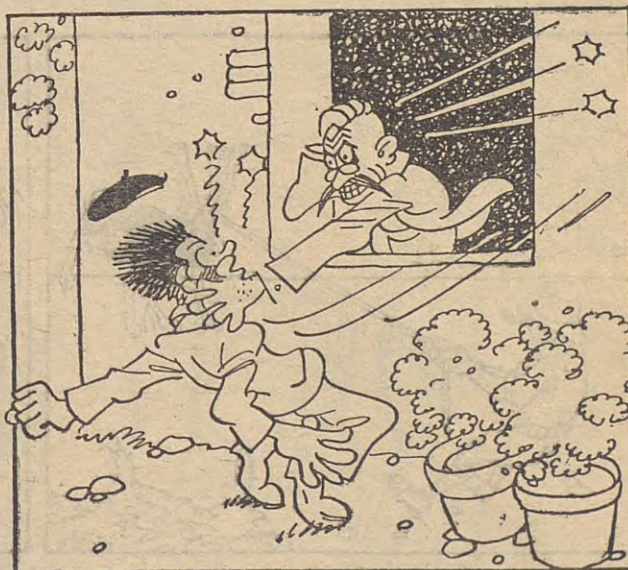
—Jo em revenjaré! Ben net!

—Vejam si em punxes aquest.

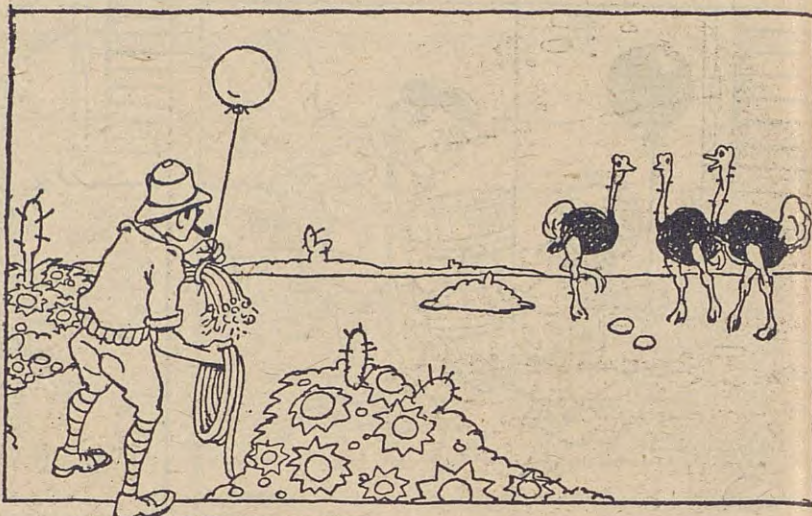

Resultat de la punxada:

Una forta bufetada.

La cacera de l'estruc

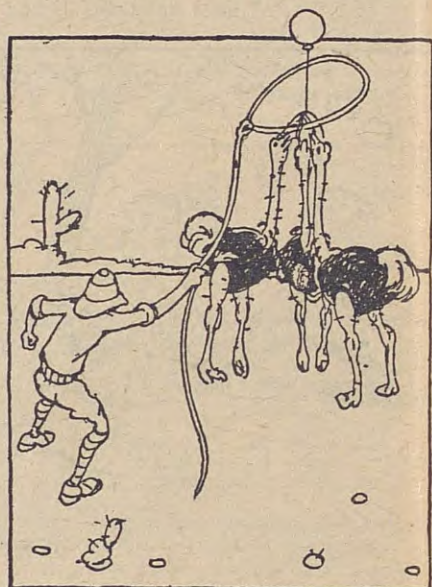
Míster Patakot va a caçar estruços proveït d'un xic d'alfals i altres accessoris.

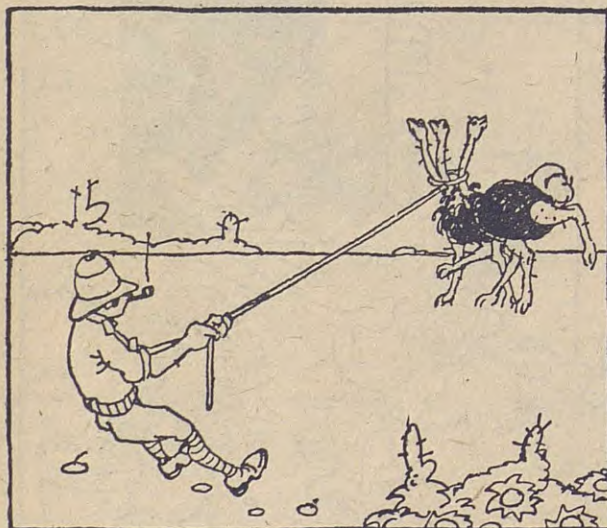
de pes convenientment calculat perquè no s'enlairi massa,

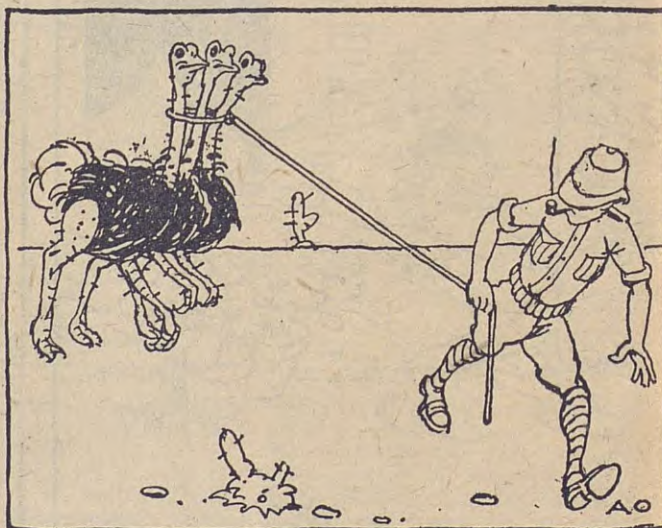
En una bomba hi lliga un xic d'alfals

i mentre els estruços corren a menjar l'herba,

ell amb el llaç en fa una bona cacera

i se'ls enduu cap a Europa.

ESTALVIS

Recollit de la humorística popular per J. RUYRA

Hi havia al poble de Closets un menestral tan estalviador que fins i tot es guardava els llumins usats, a fi de servir-se'n com de candela els vespres, quan pujava la fosca escala del seu pis.

Heu-vos aquí que, l'endemà del seu sant, a causa d'un enfit d'oca, va agafar un mal de queixal de mil dimonis. Durant dos dies va patir tant i tant, que arribà a figurar-se que el queixal malalt se li havia convertit en una enclusa vivent on una colla de follets treballaven metalls en ignició, forjant-los amb uns cops de mall dolorosíssims que li retronien per tot el cos; i, acabat aquell martelleig, reparà que els petits forjadors se li devien haver descuidat a la boca la manxa de la fornall, perquè no podia cloure la dentadura i tenia una galta monstruosament embotida.

Un cop guarit, horroritzant-se de pensar que una tal faccècia pogués repetir-se, decidí eliminar de les seves barres la peça que l'havia causada; però, considerant que els dentistes cobraven massa cares les operacions, es decantà a valer-se dels bons oficis d'un pagès, que les feia quasi de franc i amb bona traça. I dit i fet; anà a trobar-lo i li va dir:

—Mireu, Tòfol: em vull desentendre d'un queixal que es torna contra l'amo que li fa la vida. Es fort i molt arrelat. ¿Us veieu amb cor d'arrabassar-lo?

—Prou! Valdament fos d'ase. Asseieu-vos. ¿Quin és?

—El penúltim de la barra dreta.

—Som-hi!

Tres estrebades formidables; uns retorciments cruïdors, esgarrafosos... i, finalment, la sensació irresistible-

ment dolorosa d'un os arrabassat de la planta dels peus, per la boca, a través de tot el cos.

—Victòria! Heu-vos aquí desclavat el botxí. Ara us convidrà glopejar una mica. Vaig a portar-vos una xicra de vi calent.

El pacient glopejà, es palpà la ferramenta i llançà un crit.

—Què heu fet, home de Déu! En comptes del queixal dolent, me n'heu tret un altre que no l'hauria donat per una dobla de quatre.

—Vós mateix me l'heu assenyalat. ¿No m'heu dit «l'últim de la barra dreta»?

—El penúltim he dit.

—¿I no és igual?

—I cà, home, cà! L'últim és el darrer del rengle, i el penúltim no. El penúltim és el que ve abans i a frec del darrer.

—Ah! Rellamp! Ara sí que ho entenc. Poc que m'hi erraré mai més.

—¿Compreneu l'errada?

—Ja ho crec! Veureu: asseieu-vos... i tornem-hi.

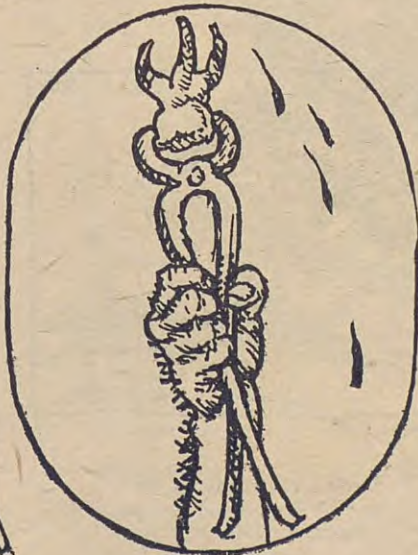
Repetició del forcegueig, del turment i de la victòria. Nova decepció.

—Ira de bet! Ara m'heu arrabassat el d'abans del dolent.

—Deixeu-vos de raons. Aquest cop estic segur d'haver fet seguir el penúltim.

I tenia raó.

El menestral de Closets, tot tornant cap a casa seva amb el queixal dolent després de sofrir dues extraccions, va tenir lleure de comprendre la raó d'aquell adagi que diu que hi ha estalvis que foraden les estovalles.

Distribució justa

I
El Soldà Harun-al-Raschid
seia en el seu tribunal
jutjant amb seny imparcial
plets de gran i de petit.

II
Dos germans es presentaren
que amb ocasió d'una herència
tenien desavenència
i així el seu cas explicaren:

III
«Nostre pare ens va deixar
a cadascú part igual
dels seus béns, però és fatal!
no ens podem accontentar.»

IV
«Perquè els béns són variats
i fan de mal repartir.
No ens podem mai avenir
ni fer els lots igualats.»

V
Harun va reflexionar
sobre aquell cas espinós.
Després, dirigint-se als dos
així els hi va preguntar:

VI
—De tots dos qui és el més gran?
—Sóc jo, Senyor dels creients.
—Molt bé. Tu parteix els béns
per escrit, aquí, a l'instant.

VII
—Annota en eix pergamí
les cases, camps i ramats
en dos lots tan igualats
com puguis. Fila ben fi.

VIII
I quan els hagiis partit
que ho llegeixi el teu germà
i la part ell triarà
que li faci més delit.

IX
Poden comptar si el xicot
va fer les parts igualades!
Amb paraules assenyades
en el món es resol tot.

Becquer

M a s s a v i u

A la taverna del raval s'hi reunien els homes cada vetlla per jugar a cartes tot prenent cafè o xerricant amb un porronet de l'eixut. Entre els parroquians més assidus de la taverna s'hi destacava en Viuviu, un xicot molt trempat, potser massa, perquè algú sospitava que sempre duia cartes amagades a la mànega per guanyar quan li convingués.

Ell era el qui duia la veu cantant sempre que es tractava de política o de la guerra dels afgans, o de la revolta dels xinesos. Tenia sempre solució per tots els mals públics i es passava de savi entre aquella colla de pagerols de la taverna que el tenien com un oracle.

D'històries de detectius i robatoris en sabia qui-sap-lo i sempre amb l'afegitó que ell ho hauria fet d'altra manera, que aquell detectiu no en sabia prou i altres coses per l'estil.

A la taverna hi anava també cada dia el noi de cà'n Talòs, un infeliç que ningú no n'hauria donat dos quartos i que escoltava sempre bocabadat les meravelloses peroracions i filosofies d'en Viuviu.

I aquest, cercant èxits fàcils, no perdia ocasió de mofar-se del pobre Talòs, fins al punt que aquest ja començava a sentir-se molestat, malgrat la seva apatia.

El dia dels Innocents en Viuviu va fer una pila de misèries a en Talòs, tals com fer-lo anar a ca l'apotecari a cercar arrel de campanar, amb el resultat que el farmacèutic li carregà a l'esquena un sac de maons, i després dir-li amb aire esverat que a casa seva hi havia foc, avís que fou causa que en Talòs corregués cap al seu domicili per trobar solament que hi havia foc... a la cuina, en els fogons!

Aquell dia en Talòs jurà revenjar-se d'aquell mofeta que li amargava l'existència, i a còpia de rumiar i donar voltes a les idees en el seu cervell enfosquit, arribà a pensar-se'n una que no fallaria.

Veus aquí que un vespre, després de jugar a cartes com de costum, en Viuviu, legalment o no, havia guanyat als seus companys vint formosos duros, i no volent exposar-se a tornar-los a perdre, els embolicà amb el mocador i se'ls ficà a la butxaca.

—Bona nit, és molt tard i me'n vaig a dormir—digué als altres jugadors.

—Alça! que te'n vas ben carregat! Tingues compte que no t'atraquin!—li digué algú irònicament.

—Atracar-me a mi! Pobre del lladre que s'hi atrevís! I no és que em passi de valent, no. És que en aquests casos el que cal és serenitat i astúcia. Tinc les meves maneres de lliurar-me d'atracadors.

—De totes maneres...—començà lentament en Talòs, intervenint.

—¿Què vols tu?—l'interrompé en Viuviu.—Deixa que em surti un lladre i m'hi jugo els vint duros que encara que me'ls prengui els torno a tenir al cap d'un moment.

—Jugats!—féu en Talòs senzillament.

I mentre en Viuviu se n'anava, ga-

llejant, per la porta de la taverna, ell en sortí per l'eixida sense que ningú ho notés.

Al cap de pocs moments, en un carreró fosc del poble, en Viuviu era deturat per un atracador, que pistola en mà li exigia el mocador amb els vint duros.

En Viuviu conegué de seguida, per la veu i el posat del lladre, que aquest no era altre que en Talòs, i volent mofar-se d'ell fingí tremolar i començà a butxaquejar.

—Ja us els donaré! No em mateu!

—Vinga, de pressa!

—Però, ¿tot ho he de perdre? Escolteu, fem un tracte: ¿em veneu aquesta pistola pels vint duros que porto?

—Sí, sí, acceptat.

Ja has caigut a la trampa—pensà en Viuviu i traient el mocador el donà al lladre a canvi de l'arma.

El lladre, amb els vint duros es girà per anar-se'n i llavors en Viuviu el deturà.

—Alto!—féu amenaçant-lo amb la pistola.—Torna'm els duros o disparo! ¿Et creies que no t'havia conegut, Talòs? No hi ha com tu per deixar-se atrapar tan innocentament.

—Això t'ho creuràs tu—féu en Talòs traient-se de la cara la bufanda que la cobria.—La qüestió és que jo tinc

els vint duros i tu la pistola... des-carregada!

—Ah, pillo!—féu en Viuviu amb ràbia!—Ets un lladre!

—De cap manera. Aquests vint duros no te'ls robo, sinó que me'ls quedo perquè he guanyat l'aposta.

MISERIA

Una noia de muntanya va baixar a la ciutat

per a servir de minyona a una casa principal.

Al cap de poc temps d'esser-hi son pare la visità

per saber com li provava l'estada a la ciutat gran.

La noia digué a son pare:

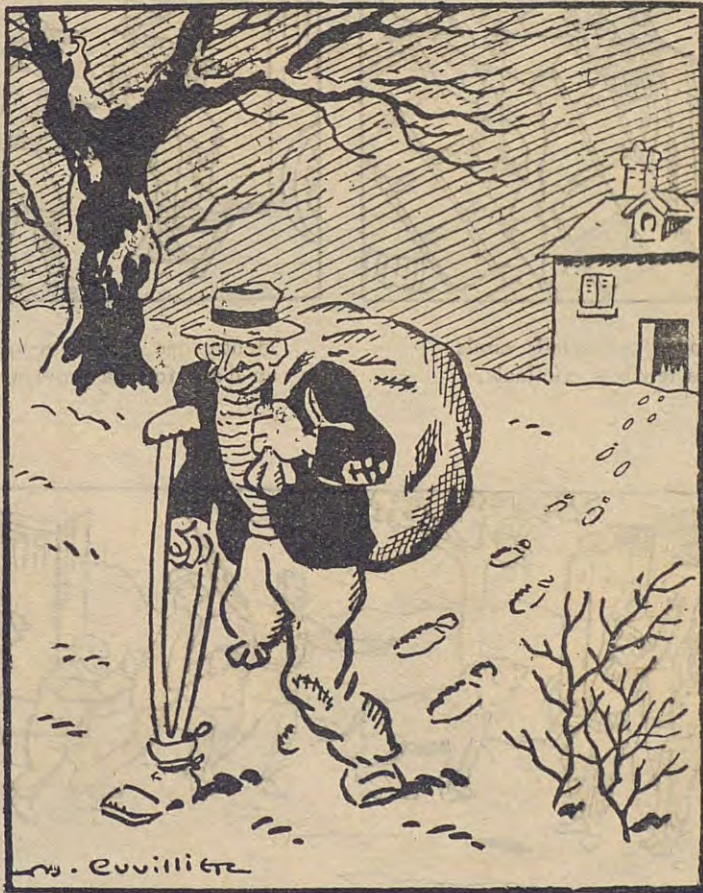
—Sí, estic molt bé, però em fa por que els senyors que serveixo siguin uns nobles tronats i em quedi jo al millor dia sens la mesada cobrar.

—¿Per què—son pare pregunta—et sembla que són tronats?

—¿Per què? Tenen dues filles que molt la musica els plau i molt sovint totes dues el piano estan tocant.

Si fossin rics en tindrien un cada una per tocar!

P. E. P.

—Quan vegin les petjades, ningú no es pensarà que hagi estat jo el lladre.
(De Pêle-Mêle.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Moltes vegades les bèsties
eviten certes molèsties.*

El circ, la tenda ha plegat
i se'n va a una altra ciutat.

Demanen a Montsegó
permís per fer-hi funció.

Però els l'ha negat el batlle
i així el negoci els espatlla.

Roden per aquells varals
dos terribles criminals.

Mentre que el Circ reposava
un d'ells fortuna provava.

En Baliga el veu venir
i les gàbies corre a obrir.

Surt de pressa la lleona
i un ensurt molt fort els dona.

El domador amb mà forta
feres i lladres s'emporta.

I el batlle de la ciutat
alegre el permís ha dat.